DOMSTOLENS DOM

14. september 1999 *

I sag C-391/97,

angående en anmodning, som Finanzgericht Köln (Tyskland) i medfør af EF-traktatens artikel 177 (nu artikel 234 EF) har indgivet til Domstolen for i den for nævnte ret verserende sag,

Frans Gschwind

mod

Finanzamt Aachen-Außenstadt,

at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkningen af EF-traktatens artikel 48 (efter ændring nu artikel 39 EF),

har

DOMSTOLEN

sammensat af præsidenten, G.C. Rodríguez Iglesias, afdelingsformændene P.J.G. Kapteyn, G. Hirsch og P. Jann samt dommerne C. Gulmann, J.L. Murray,

* Processprog: tysk.

D.A.O. Edward, H. Ragnemalm, L. Sevón, M. Wathelet (refererende dommer) og R. Schintgen,

generaladvokat: D. Ruiz-Jarabo Colomer

justitssekretær: ekspeditionssekretær D. Louterman-Hubeau,

efter at der er indgivet skriftlige indlæg af:

— Frans Gschwind ved skatterådgiver W. Kaefer, Aachen

— Finanzamt Aachen-Außenstadt ved kontorchef J. Viehöfer, Finanzamt Aachen-Außenstadt

— den tyske regering ved afdelingschef E. Röder og kontorchef C.-D. Quassowski, begge Forbundsøkonomiministeriet, som befuldmægtigede

— den belgiske regering ved kontorchef J. Devadder, Juridisk Tjeneste, Ministeriet for Udenrigsanliggender, Udenrigshandel og Udviklingssamarbejde, som befuldmægtiget

— Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved H. Michard, Kommissionens Juridiske Tjeneste, bistået af A. Buschmann, der er udstationeret som national ekspert ved Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede,

på grundlag af retsmøderapporten,

efter at der i retsmødet den 26. januar 1999 er afgivet mundtlige indlæg af Frans Gschwind ved W. Kaefer, bistået af G. Saß, af Finanzamt Aachen-Außenstadt ved kontorchef E. Marx, Finanzamt Aachen-Außenstadt, af den tyske regering ved C.-D. Quassowski, af den nederlandske regering ved konsulent J. S. van den Oosterkamp, Udenrigsministeriet, som befuldmægtiget, og af Kommissionen ved A. Buschmann,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 11. marts 1999,

afsagt følgende

Dom

1 Ved kendelse af 27. oktober 1997, indgået til Domstolen den 17. november 1997, har Finanzgericht Köln i medfør af EF-traktatens artikel 177 (nu artikel 234 EF) forelagt et præjudicielt spørgsmål vedrørende fortolkningen af EF-traktatens artikel 48 (efter ændring nu artikel 39 EF).

2 Spørgsmålet er blevet rejst under en sag, som føres mellem Frans Gschwind og Finanzamt Aachen-Außenstadt (herefter »Finanzamt«), vedrørende betingelserne for skatteansættelse af lønindkomst, der er oppebåret i Tyskland.

De nationale retsregler

3 Efter den tyske indkomstskattelovgivning er beskatningsreglerne forskellige alt efter, hvor den skattepligtige har bopæl. Ifølge § 1, stk. 1, i Einkommensteuergesetz (den tyske lov om indkomstskat, herefter »EStG«) beskattes fysiske personer, der har bopæl eller fast opholdssted i Tyskland, af hele deres globalindkomst i Tyskland (»ubegrænset skattepligt«). Derimod er fysiske personer, der ikke har bopæl eller fast opholdssted i Tyskland, i henhold til EStG's § 1, stk. 4, kun skattepligtige af den del af deres indkomst, der oppebæres i Tyskland (»begrænset skattepligt«). I henhold til EStG's § 49, stk. 1, nr. 4, omfatter en sådan indkomst fra kilder i Tyskland også indtægter ved lønnet arbejde, der er udført i Tyskland.

4 For ubegrænset skattepligtige, som er gift, og hvis samliv ikke varigt er ophørt, har man i den tyske lovgivning indført en sambeskatning, som indebærer, at den skattepligtige indkomst fastsættes under ét, og at der anvendes en såkaldt »Splitting-Verfahren«, hvorved progressionen i indkomstskatten lempes. I EStG's § 26 b bestemmes det herom, at »ægtefællernes indkomst sammenlægges, hvorefter den samlede indkomst beskattes, og ægtefællerne, medmindre andet er bestemt, dermed behandles som én skattepligtig person«. I henhold til EStG's § 32 a, stk. 5, udgør indkomstskatten for sambeskattede ægtefæller »det dobbelte af skatten af halvdelen af deres sambeskattede indkomst ... ('Splitting-Verfahren')«. På denne måde beskattes indkomsten, som om hver af ægtefællerne havde oppebåret halvdelen. I tilfælde, hvor der er betydelig forskel på ægtefællernes indkomst, indebærer dette en skattelempelse for ægtefællerne. Den tyske »Splitting-Verfahren« medfører, sammenholdt med skatteprogressionen, at skattelempelsen som udgangspunkt er større, jo større forskel der er mellem ægtefællernes indkomst.

5 Denne skattemæssige fordel var oprindelig forbeholdt ægtefæller med bopæl i Tyskland, også selv om én af ægtefællerne oppebar indtægter fra kilder i udlandet, idet sådanne indtægter blev taget i betragtning ved beregningen af skattesatsen ifølge et progressionsforbehold.

6 Efter en lovændring, som blev gennemført i 1995 for at tilpasse bestemmelserne om indkomstbeskatning af ikke-hjemmehørende personer til den praksis, Domstolen havde udviklet i dommen af 14. februar 1995 i Schumacker-sagen (sag C-279/93, Sml. I, s. 225) og dommen af 11. august 1995 i Wielockx-sagen (sag C-80/94, Sml. I, s. 2493), kan en gift skattepligtig, som ikke har bopæl eller fast opholdssted i Tyskland, og som er statsborger i en af De Europæiske Fællesskabers medlemsstater eller i en stat, der er kontraherende part i aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, i henhold til EStG's § 1 a, stk. 1, nr. 2, efter anmodning blive omfattet af reglerne om sambeskatning af ægtefæller og af skattesatserne som følge af »Splitting-Verfahren«, når den pågældendes ægtefælle har bopæl i én af de nævnte stater, og

— ægtefællernes samlede indkomst for mindst 90%'s vedkommende er undergivet tysk indkomstbeskatning

— eller den del af deres indkomst, der ikke er undergivet tysk beskatning, ikke overstiger 24 000 DEM i kalenderåret.

7 Når disse betingelser er opfyldt, betragtes ægtefællerne efter tysk ret som ubegrænset skattepligtige, selv om de hverken har bopæl eller fast opholdssted i Tyskland. Som ubegrænset skattepligtige kan de også opnå andre skattemæssige fordele, der tilkommer hjemmehørende personer som følge af, at personlige og familiemæssige forhold tages i betragtning (familiemæssige byrder, socialforsikringsbidrag og andre forhold, der giver ret til skattelempelser).

8 I henhold til EStG's § 26 og 26 a kan disse skattepligtige, ved at anmode om at blive beskattet hver for sig, undgå de større byrder, der eventuelt følger af anvendelsen af »Splitting-Verfahren« som følge af progressionen (f.eks. i tilfælde, hvor ægtefællen har store indtægter fra kilder i udlandet).

Hovedsagen

9 Frans Gschwind er nederlandsk statsborger og bor med sin familie i Nederlandene, tæt ved grænsen til Tyskland. I løbet af 1991 og 1992 havde han arbejde som lønmodtager i Aachen (Tyskland), mens hans ægtefælle havde arbejde som lønmodtager i Nederlandene.

10 I hvert af de to år havde Frans Gschwind en skattepligtig lønindkomst på omkring 74 000 DEM, hvilket udgjorde ca. 58% af ægtefællernes samlede indkomst. I henhold til artikel 10, stk. 1, i overenskomsten mellem Forbundsrepublikken Tyskland og Kongeriget Nederlandene til undgåelse af dobbeltbeskatning for så vidt angår indkomstskat, formueskat og visse andre skatter samt om visse andre skattemæssige spørgsmål, undertegnet i Haag den 16. juni 1959 (herefter »overenskomsten«), var Frans Gschwind's indkomst skattepligtig i Tyskland, mens hans ægtefælles indkomst var skattepligtig i Nederlandene. I henhold til overenskomstens artikel 20, stk. 3, havde de nederlandske skattemyndigheder dog ret til at lade den indkomst, der var skattepligtig i Tyskland, indgå i beregningsgrundlaget for beskatningen, dog således at de i den herved ansatte skat skulle fradrage den del, der svarede til indtægter, som var skattepligtige i Tyskland.

11 Efter ændringen af skattereglerne i 1995, som var gældende for skat, som endnu ikke var fastsat på det tidspunkt, da ændringen fandt sted, foretog de tyske

skattemyndigheder i 1997 skatteansættelsen af Frans Gschwind's indkomst i 1991 og 1992 som for en ubegrænset skattepligtig, men ugift person, idet den indkomst, hans ægtefælle havde oppebåret i Nederlandene — som omhandlet i EStG's § 1, stk. 3, og § 1 a, stk. 1, nr. 2 — oversteg såvel det absolutte maksimumsbeløb på 24 000 DEM pr. år for at kunne lades ude af betragtning som den relative begrænsning på 10% af ægtefællernes samlede indkomst. Denne skatteansættelse medførte for Frans Gschwind en merbeskatning på 1 012 DEM for 1991 og 724 DEM for 1992 i forhold til den skat, han efter »Splittingtarif« i henhold til EStG's § 26 og 26 b skulle have betalt efter skatteskalaen for ægtefæller.

12 Efter forgæves at have påklaget skatteansættelserne for 1991 og 1992 anlagde Frans Gschwind sag ved Finanzgericht Köln. Til støtte for sine påstande gjorde han gældende, at afslaget på at anvende den skatteskala, der fulgte af »Splittingtarif«, over for gifte fællesskabsborgere, som arbejdede i Tyskland og havde bopæl i en anden medlemsstat, var i strid med traktatens artikel 48 samt med Domstolens praksis i henhold til Schumacker-dommen, samt dom af 27. juni 1996 i sag C-107/94, Asscher, Sml. I, s. 3089.

13 Med henblik på afgørelsen af tvisten har Finanzgericht Köln besluttet at udsætte sagen og at forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:

»Er det i strid med EF-traktatens artikel 48, at det følger af § 1, stk. 3, andet punktum, jf. § 1 a, stk. 1, nr. 2, i Einkommensteuergesetz (den tyske lov om indkomstskat), at en nederlandsk statsborger, som oppebærer lønindkomst, der er skattepligtig i Forbundsrepublikken Tyskland, men som ikke har bopæl eller fast opholdssted dér, og hans ægtefælle, med hvem samlivet ikke varigt er ophørt, og som ligeledes hverken har bopæl eller fast opholdssted i Forbundsrepublikken, og som oppebærer indkomst i udlandet, af disse grunde ikke i relation til anvendelsen af lovens § 26, stk. 1, første punktum (i dette tilfælde i form af sambeskatning), behandles som ubegrænset skattepligtige, fordi ægtefællernes

samlede indkomst i kalenderåret ikke for mindst 90%'s vedkommende er undergivet tysk indkomstbeskatning, eller den indkomst, der ikke er undergivet tysk indkomstbeskatning, overstiger 24 000 DEM?«

14 Med spørgsmålet ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om traktatens artikel 48, stk. 2, er til hinder for at anvende bestemmelser i en medlemsstat, som indebærer, at ægtefæller, der er hjemmehørende i medlemsstaten, kan opnå en skattemæssig fordel som den, der følger af anvendelsen af »Splitting-Verfahren«, samtidig med at de som betingelse for, at samme skattemæssige fordel indrømmes ikke-hjemmehørende ægtefæller, kræver, at mindst 90% af deres globalindkomst er undergivet beskatning i medlemsstaten, eller, hvis denne procentdel ikke nås, at deres indtægter fra kilder i udlandet, som ikke er skattepligtige i medlemsstaten, ikke overstiger en bestemt grænse.

15 Finanzamt samt den tyske og den nederlandske regering har anført, at det forhold, at hjemmehørende og ikke-hjemmehørende personer behandles forskelligt med hensyn til »Splitting«, ikke er i strid med fællesskabsretten. Ved at opstille den betingelse for at indrømme ikke-hjemmehørende denne fordel, at ægtefællernes samlede indkomst for mindst 90%'s vedkommende er indkomstskattepligtig i Tyskland, eller at den del af ægtefællernes indkomst, der ikke er undergivet tysk indkomstskat, ikke overstiger 24 000 DEM, har den tyske lovgiver draget konsekvenserne af Schumacker-dommen. Der følger af Schumacker-dommen kun et krav om, at fordelen ved »Splitting« indrømmes ikke-hjemmehørende, når deres personlige og familiemæssige situation ikke kan tages i betragtning i bopælsstaten, fordi de oppebærer den væsentligste del af deres indkomst og næsten hele familiens indkomst i Tyskland.

16 De samme parter har anført, at i et tilfælde som det foreliggende, hvor en væsentlig del af familiens indkomst oppebæres i den skattepligtiges bopælsstat, er

denne i stand til at indrømme den skattepligtige fordele, som er hjemlet i dens lovgivning, og som følger af, at den personlige og familiemæssige situation tages i betragtning.

17 Heroverfor har den belgiske regering anført, at der ikke er nogen objektiv grund til, at et ikke-hjemmehørende ægtepar får afslag på at være omfattet af reglerne om »Splitting« med den begrundelse, at ægtefællernes indkomst fra kilder i udlandet overstiger en bestemt beløbsgrænse eller en bestemt procentdel af deres globalindkomst. De tyske regler om »Splitting« har således hverken til formål eller til følge, at man indrømmer en skattemæssig fordel i tilknytning til en skattepligtigs personlige eller familiemæssige forhold, som der er fare for, at også bopælsstaten vil indrømme. Der er derimod tale om en metode til fastsættelse af skattesatsen, som støttes på den samlede skatteevne for det økonomiske fællesskab, ægteparret udgør.

18 Endelig har Kommissionen anført, at det kun er beskæftigelsesstaten, der er i stand til at tage de personlige og familiemæssige forhold, der gør sig gældende for sagsøgeren i hovedsagen, i betragtning, når bopælsstaten, i dette tilfælde Kongeriget Nederlandene, i medfør af en dobbeltbeskatningsoverenskomst har givet afkald på at beskatte den lønindtægt, sagsøgeren i hovedsagen har oppebåret. Desuden vil en skattepligtig kun vælge at være omfattet af reglerne om »Splitting« i den stat, hvor den ægtefælle, der har den højeste indkomst, beskattes, idet det kun er på denne måde, at reglerne giver mulighed for at begrænse skatten gennem en lempelse af progressionen. »Splitting« kan dermed ikke føre til en dobbelt skattelempelse på grund af den skattepligtiges familiemæssige forhold, dvs. både i bopælsstaten og i beskæftigelsesstaten. Kommissionen har tilføjet, at den situation, der foreligger i hovedsagen, objektivt kan sammenlignes med den, som et ægtepar, der har bopæl i Tyskland, befinder sig i, når en af ægtefællerne oppebærer lønindkomst i en anden medlemsstat, som i henhold til en dobbeltbeskatningsoverenskomst er fritaget for tysk beskatning. I den sidstnævnte situation indrømmes der imidlertid efter den tyske lovgivning adgang til »Splitting«.

19 Subsidiært har Kommissionen bestridt, at den tyske lovgiver — på baggrund af Schumacker-dommen — med rette har kunnet indføre regler om, at begge ægtefællers indkomst skal tages i betragtning ved efterprøvelsen af, om

indkomstgrænserne er overholdt. Da kun den indkomst, der oppebæres af sagsøgeren i hovedsagen, er undergivet tysk beskatning, og ægtefællens indkomst kun medregnes af hensyn til progressionsforbeholdet og ikke med henblik på også at beskatte denne indkomst, finder Kommissionen det tvivlsomt, om det er konsekvent at lægge begge ægtefællers indkomst til grund for afgørelsen vedrørende indkomstgrænsen på 90%.

20 Indledningsvis bemærkes, at selv om direkte beskatning hører under medlemsstaternes kompetence, skal disse dog udøve denne under overholdelse af fællesskabsretten og således afstå fra enhver form for åbenlys eller skjult forskelsbehandling begrundet i nationalitet (Schumacker-dommen, præmis 21 og 26, og Wielockx-dommen, præmis 16).

21 Efter fast retspraksis består forskelsbehandling i, at der på sammenlignelige situationer anvendes forskellige bestemmelser, eller at den samme bestemmelse anvendes på forskellige situationer.

22 Med hensyn til direkte skatter er situationen for hjemmehørende og ikke-hjemmehørende i en stat som udgangspunkt ikke sammenlignelig, idet den indkomst, som en ikke-hjemmehørende oppebærer på en medlemsstats område, i de fleste tilfælde kun er en del af hans samlede indkomst, som samles på det sted, hvor han har bopæl, og den ikke-hjemmehørendes personlige skatteevne, som afhænger af hans samlede indkomst og hans personlige og familiemæssige forhold, lettest kan bedømmes på det sted, hvor midtpunktet for hans livsinteresser befinder sig, hvilket i almindelighed svarer til den pågældende persons sædvanlige bopæl (Schumacker-dommen, præmis 31 og 32).

23 I Schumacker-dommens præmis 34 har Domstolen udtalt, at det forhold, at en medlemsstat ikke indrømmer en ikke-hjemmehørende visse skattemæssige fordele, som tilkommer en hjemmehørende, derfor ikke generelt indebærer en

forskelsbehandling, idet der er objektive forskelle mellem den situation, hjemmehørende og ikke-hjemmehørende befinder sig i, såvel med hensyn til indtægtskilde som vedkommendes skatteevne samt personlige og familiemæssige forhold.

24 Bopælen udgør i øvrigt det skattemæssige tilknytningsmoment, som i almindelighed lægges til grund i gældende international skatteret — herunder også i den modelkonvention vedrørende dobbeltbeskatning, som er udarbejdet af Organisationen for Økonomisk Samarbejde og Udvikling (OECD) — med henblik på at fordele beskatningskompetencen mellem staterne i tilfælde, hvor forholdene har tilknytning til udlandet.

25 Når der er tale om et ægtepar, som har bopæl i Nederlandene, og den ene ægtefælle arbejder i Tyskland, kan den lønindkomst, der er oppebåret i Tyskland, i henhold til konventionens artikel 10, stk. 1, således kun beskattes i Tyskland, men Kongeriget Nederlandene kan i medfør af konventionens artikel 20, stk. 3, som bopælsstat, lade den indkomst, der er skattepligtig i Tyskland, indgå i beskatningsgrundlaget, dog således, at der i den pålignede skat indrømmes fradrag for den del, der svarer til indkomst, som er skattepligtig i Tyskland. Omvendt undlader Forbundsrepublikken Tyskland i medfør af konventionens artikel 20, stk. 2, hvis denne stat er bopælsstaten, at lade indkomst, der er skattepligtig i Nederlandene, indgå i beskatningsgrundlaget, men beregner den skat, der skal svares af indkomst, der er skattepligtig i Tyskland, efter den skattesats, som gælder for den skattepligtiges samlede indkomst.

26 Under disse omstændigheder vil der kun kunne foreligge en forskelsbehandling i traktatens forstand mellem hjemmehørende og ikke-hjemmehørende, hvis det, uanset at de har bopæl i forskellige medlemsstater, godtgøres, at de to kategorier af skattepligtige under hensyn til formålet med og indholdet af de pågældende nationale bestemmelser befinder sig i en sammenlignelig situation.

27 Efter Domstolens praksis er dette tilfældet, når den ikke-hjemmehørende ikke oppebærer en indkomst af betydning i bopælsstaten og oppebærer den

væsentligste del af sin skattepligtige indkomst ved virksomhed i beskæftigelsesstaten. Under disse omstændigheder kan bopælsstaten ikke indrømme ham de fordele, han vil opnå, såfremt der tages hensyn til hans personlige og familiemæssige forhold, og situationen for en sådan ikke-hjemmehørende og en hjemmehørende, som har sammenligneligt, lønnet arbejde, adskiller sig således objektivt ikke på en sådan måde, at det kan begrunde, at de behandles forskelligt for så vidt angår inddragelsen af skatteyderens personlige og familiemæssige forhold ved beskatningen (Schumacker-dommen, præmis 36 og 37).

28 Det må dog konstateres, at en situation som den, der foreligger i hovedsagen, klart adskiller sig fra den, Schumacker-dommen drejede sig om. Roland Schumacker's indtægter udgjorde således næsten hele familiens indkomst, og hverken han eller hans hustru havde i bopælsstaten indtægter af betydning, som kunne give mulighed for, at deres personlige eller familiemæssige forhold blev taget i betragtning. Når man i den tyske lovgivning har fastsat bestemte grænser — dels som en procentdel, dels som et absolut beløb — for henholdsvis den indkomst, der er skattepligtig i Tyskland, og den, der ikke er undergivet tysk beskatning, har man netop taget hensyn til muligheden for, ud fra et tilstrækkeligt beskatningsgrundlag, at tage de skattepligtiges personlige og familiemæssige forhold i betragtning i bopælsstaten.

29 I betragtning af, at næsten 42% af ægtefællerne Gschwind's globalindkomst oppebæres i deres bopælsstat, er denne i det foreliggende tilfælde i stand til at tage Frans Gschwind's personlige og familiemæssige forhold i betragtning efter statens lovgivning, idet beskatningsgrundlaget er tilstrækkeligt hertil.

30 Under disse omstændigheder er det ikke godtgjort, at ikke-hjemmehørende ægtefæller — hvoraf den ene arbejder i den pågældende beskatningsstat og på grund af, at der består et tilstrækkeligt beskatningsgrundlag i bopælsstaten, i denne kan opnå, at bopælsstatens skattemyndigheder tager vedkommendes

personlige og familiemæssige forhold i betragtning — med henblik på anvendelse af skattebestemmelser som dem, hovedsagen drejer sig om, befinder sig i en situation, som kan sammenlignes med den, som hjemmehørende ægtefæller befinder sig i, selv hvis én af ægtefællerne arbejder i en anden medlemsstat.

31 Med hensyn til Kommissionens argument om, at det ikke er konsekvent at lægge begge ægtefællers indkomst til grund for afgørelsen vedrørende indkomstgrænserne, når »Splitting« kun anvendes på den ikke-hjemmehørende ægtefælles indkomst, er det tilstrækkeligt at bemærke, at selv om den skattepligtige i beskæftigelsesstaten er den pågældende person og ikke ægteparret, beror en beregningsmetode for skattesatsen som »Splitting-Verfahren« efter sin karakter på, at begge ægtefællers indkomst tages i betragtning.

32 Af det foranstående følger, at traktatens artikel 48, stk. 2, skal fortolkes således, at den ikke er til hinder for at anvende bestemmelser i en medlemsstat, som indebærer, at ægtefæller, der er hjemmehørende i medlemsstaten, kan opnå en skattemæssig fordel som den, der følger af anvendelsen af »Splitting-Verfahren«, samtidig med,, at de som betingelse for, at samme skattemæssige fordel indrømmes ikke-hjemmehørende ægtefæller, kræver, at mindst 90% af deres globalindkomst er undergivet beskatning i medlemsstaten, eller, hvis denne procentdel ikke nås, at deres indtægter fra kilder i udlandet, som ikke er skattepligtige i medlemsstaten, ikke overstiger en bestemt grænse, hvorved muligheden for, at der i bopælsstaten tages hensyn til deres personlige og familiemæssige forhold, bevares.

Sagens omkostninger

33 De udgifter, der er afholdt af den tyske, af den belgiske og af den nederlandske regering samt af Kommissionen, som har afgivet indlæg for Domstolen, kan ikke erstattes. Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den nationale ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

kender

DOMSTOLEN

vedrørende det spørgsmål, der er forelagt af Finanzgericht Köln ved kendelse af 27. oktober 1997, for ret:

EF-traktatens artikel 48, stk. 2 (efter ændring nu artikel 39, stk. 2, EF), skal fortolkes således, at den ikke er til hinder for at anvende bestemmelser i en medlemsstat, som indebærer, at ægtefæller, der er hjemmehørende i medlemsstaten, kan opnå en skattemæssig fordel som den, der følger af anvendelsen af »Splitting-Verfahren«, samtidig med, at de som betingelse for, at samme skattemæssige fordel indrømmes ikke-hjemmehørende ægtefæller, kræver, at mindst 90% af deres globalindkomst er undergivet beskatning i medlemsstaten, eller, hvis denne procentdel ikke nås, at deres indtægter fra kilder i udlandet, som ikke er skattepligtige i medlemsstaten, ikke overstiger en bestemt grænse, hvorved muligheden for, at der i bopælsstaten tages hensyn til deres personlige og familiemæssige forhold, bevares.

Rodríguez Iglesias Kapteyn Hirsch

Jann Gulmann

Murray Edward Ragnemalm

Sevón Wathelet Schintgen

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 14. september 1999.

R. Grass

Justitssekretær

G.C. Rodríguez Iglesias

Præsident